

Гоголю (1969)

Вінграновський Микола Степанович

В Холодній Балці ніч відьмача,
Чорти в зеленому чаду,
І на вогні стегно теляче
Чортам обслинює губу.

В Холодній Балці Сіра Відьма
З винових ходить королів.
Ця Сіра Відьма ще свобідна,
І носик їй свобідно впрів.

В Холодній Балці над лиманом
Нирки пірнають в золоте.
І Сіра Відьма крупним планом
Собі коханнячко плете.

Вона плете його недбало,
І так і сяк, туди й сюди,
Плете зумисне і небавом
І губить знов свої сліди.

Та Сіра Відьма — кров з туманом —
Заходить в королів-сватів,
І чорно плачуть над лиманом
Програлі армії чортів.

Їм світу чорного не видно,
І Сіра Відьма їм свята —
Не мала бідна Сіра Відьма
Ще на собі свого чорта.

Його ще тінь не прилетіла,
Він Відьму ще не пив з долонь,
Її шовкову тишу тіла.
Шовкову тишу, як вогонь!

1969

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/hoholiu